

Мишо в замъка на цар Пишман

Написа

Слави Стоев

Нарисува

Боян Йорданов – Босилек

ИЗДАТЕЛСТВО
МАРМОТ

Мишо си легна гладен. Гладен и много скаран с родителите си. Той искаше да вечеря в леглото си, а те не му позволиха.

Не му позволиха! Как се осмеляват! Мишо си легна ядосан! И си пожела да живее в свят, където всички го слушат и става само каквото той пожелае!

1. Мишо решава да стане цар

Мишо се събуди в мрачна и величествена стая, в която някой хлипаше. Стреснат, той се огледа и видя голямо легло, в което стоеше малко момче. Всъщност момчето не беше малко, защото беше голямо колкото Мишо. А Мишо си беше голям! Само

леглото беше такава, че момчето изглеждаше съвсем малко. То плачеше, прегърнало коленете си.

– Защо плачеш? – попита Мишо, като се приближи към него.

Момчето също се стресна, но бързо се престори, че не се е.

Изгледа накриво Мишо, изтри сълзите с ръкава на копринената си нощница и надменно му отговори:

– Защото аз съм царят! Плача, за да вали дъжд над растенията! Тук всичко става заради мен и по моя воля. Аз се грижа за всичко и всички се грижат за мен! Ако не плача, няма дъжд. Ако не се смея –

няма слънце! Ако ти кажа, че искам закуска – носиш ми закуска! Ако ти кажа да спреш да дишаш – спираш да дишаш!

– Но аз не искам да спирам да дишам! Така ще умра!

– И аз не искам. Трябват ми слуги, които да правят каквото искам.

– А всички ли те слушат и правят каквото поискаш? – развълнува се Мишо.

– Всички! Аз съм царят! Цар Пишман!

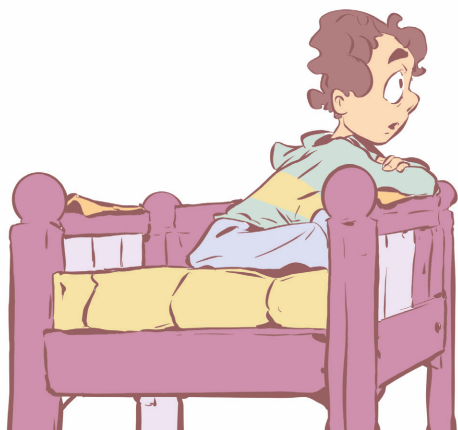
– Ехааа, това звучи супер! Искам и аз да съм цар! Колко му е да поплача от време на време, а през останалото време всички да ме

слушат! – Мишо чак плесна с ръце от възлнение.

– Може да станеш! Тук всеки може да стане цар! Стига да го иска достатъчно силно и да изчака да спре да бъда аз!

– А ти кога ще спреш да бъдеш?

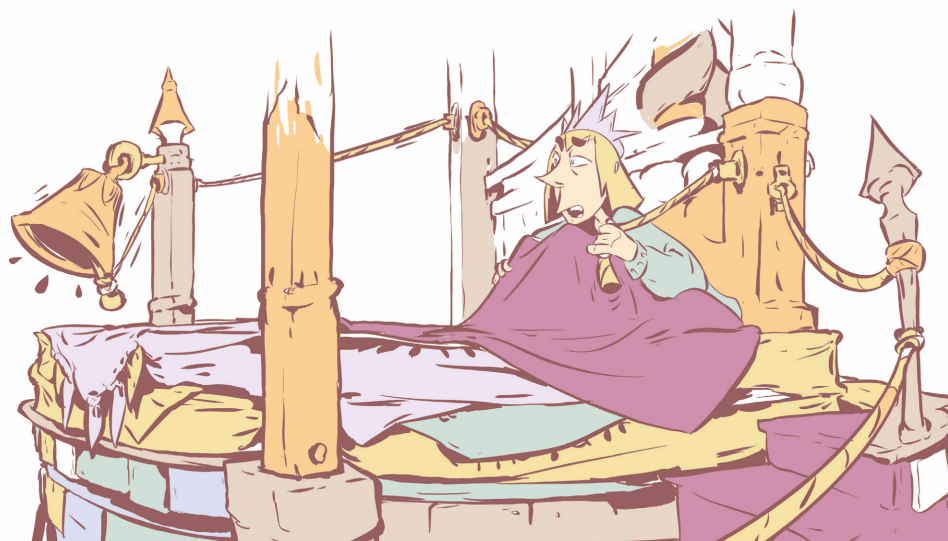
– Когато аз реша, разбира се! Тук всичко става, когато аз реша, забрави ли? – тросна се момчето и дръпна един шнур, който висеше над леглото. Разнесе се рязко и

някак тревожно звънене.

– А аз готовогава какво да правя?

– Ще слушаш! Ще живееш тук и ще ми служиш! А когато реша да не съм цар, може и да успееш ти да станеш. Така стоят нещата в моето царство. И ако не ти изнася, можеш да се връщаш при майка си, да я слушаш нея. Има достатъчно кандидати за мои слуги, които искат да станат

царе. – Момчето отново нервно
гръпна шнура и се разнесе още
по-тревожно и гневно звънене. В
стаята припряно влязоха няколко
деца, облечени в странни грехи
от различни времена. Всички
изглеждаха бледи, а някои бяха
направо полупрозрачни. Мишо беше
сигурен, че през главата на едно от
децата вижда пламъка на свещ.
Децата се подредиха около леглото
на цар Пишман. Всички се усмихваха,
но някак измъчено. В погледите
им се четяха едновременно копнеж,
страх и тъга.

– Ето като тези! – посочи ги
цар Пишман – Те са тук от госта

време. Вече са забравили пътя към
домовете си, помнят само едно –
че искат да станат царе. Защото
е хубаво! Какво друго да иска човек
на този свят?

– А защо са прозрачни? –
полюбопитства Мишо.

– Така става с времето! Не знам,
постепенно нещо губят форма, но
ти ми изглеждаш госта плътно
момче, може и да станеш цар.
Стига да си добър слуга и да не те
изгоня, разбира се!

„Ще стана! Аз ще съм следващият
цар и ще командвам всички! Винаги
съм си мечтал за това и наистина
какво друго на тоя свят има

смисъл?“, помисли си Мишо и сякаш го заля вътрешна топлина. Беше открил най-прекрасното място на света!

– Ако си решил да останеш, назначавам те за мой главен слуга по кухня! Прави така, че да съм доволен, и ще станеш цар! А сега тичай в кухнята! Надолу по стълбите – ще се ориентираш по миризмата.

– Да, оставам! Тоест да – тръгвам! Всъщност да, и двете! – каза Мишо и припна от стаята, за да покаже колко добър слуга ще е. Тръгна по стълбите надолу и скоро усети миризмата. А тя съвсем не

беше вкусна. Миришеше на онази странна смесица между развалени яйца и пръднато. Мишо знаеше какво е това – сяра! Веднъж баща му му беше показал, че мирише така, като удариш две парчета мраморен камък. Тогава Мишо много се ядоса и се скара с баща си; защо не се получава същата миризма, когато удариш две други парчета камък? Защо става само с мрамор?! Той иска да става с всеки камък и така и ще бъде! В неговото царство!

Кухнята беше огромна, топла и отрупана с всякакви лакомства, както погодбава за кухня на цар.

Само миризмата малко разваляше усещането, но Мишо забрави за нея, когато видя главния готвач. О, да, със сигурност това беше главният готвач! Той излъчваше такава сила и власт, че нямаше съмнение кой командва тук! И дори това, че хрупахе печени наденички и от ъгъла на устата му се стичаше мазнина, не променяше усещането, че той е владетелят на това помещение.

– Оооо, прясна мръвка за царя! – каза главният готвач, примлясвайки.

– Не съм мръвка, аз съм Мишо! И внимавай как ми говориш, защото

ще бъде следващият цар! – тросна му се Мишо.

– Така, така! – подсмихна се лукаво готвачът. – А аз съм Бях Дявола и бях владетелят на света.

– Бях Дявола? Че защо „бях“? – учуди се Мишо.

– Ами защото бях. Писна ми, уморих се. Сега тук ми е добре!

Топло е, има хубави нагенички и от време на време се появяват забавни слуги – спокойно рече Бях Дявола и мушна още една нагеничка в устата си.

Мишо усети как стомахът му изкъркори, все пак не беше вечерял. Заради родителите си! Той се пресегна за нагеничка, но в този момент в кухнята влетяха двама слуги. Те загъхано съобщиха, че цар

Пишман иска за закуска яйца от
огнени птици и че никой няма да
яде днес, докато не намерят яйца
за царя. Целият замък тръгвал на
поход за лов на яйца и Мишо, като
слуга по кухня, трябвало веднага да
се яви, за да се включи в похода.

Двамата слуги хванаха Мишо
под ръце и го помъкнаха извън
кухнята. Заг гърба му се разнесе
подигравателният кикот на Бях
Дявола.

2. Ловът

В замъка настана трескав
труд. Навсякъде се шураха слуги,
които влачеха вещи, изпускаха ги,
бутаха се едни други, спъваха се,
пагаха и въобще – суматоха. А над
всичко това по коридорите се
носеше пискливият гневен глас на
цар Пишман:

– Бързо! Не от тук, от тук! Къде
ми е триумфалният лък? Ти кой си,